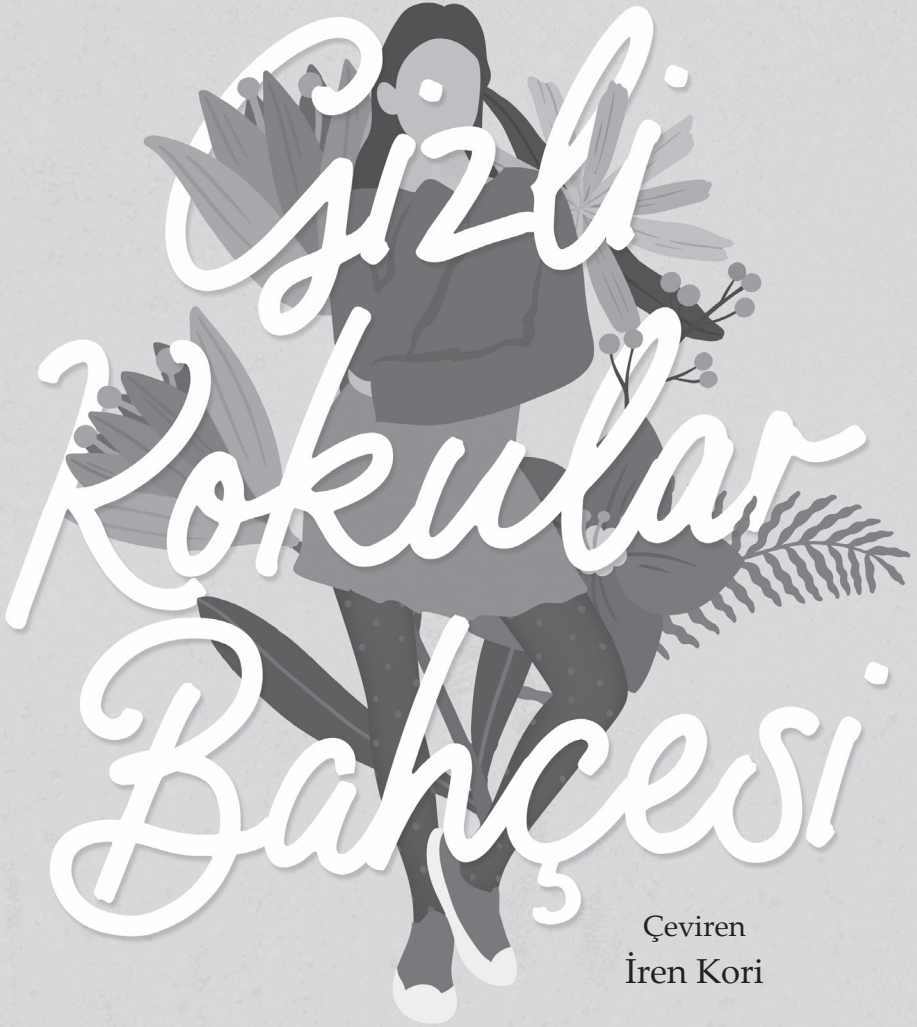

STACEY LEE

Çeviren
İren Kori

BİR

“EY KOKUBAZ, AŞK TUZAKLARINI KUR,
ANCAK ONLARA YAKALANMAKTAN KENDİNİ SAKIN.”

—*Larkspur, Kokubaz, 1698*

ÇOĞU İNSAN KALP AĞRISININ yabanmersinleri gibi koktuğunu bilmezdi. Kalp ağrısının tek kokusu o olmasa da esas olanı buydu ve yabanmersinli turta gibi kokan biri bize gelecek olursa, annem ve ben onu geri çevirirdik. Sihrimizin etki edebilmesi için, önce kalbi kırık kişinin zamanla iyileşmesi gerekirdi.

Anneme göre bugünün müşterisi yabanmersinleri gibi kokmuyordu, bu sebeple dükkânımıza gelmişim ve matematik ödemi yapmak yerine müşterinin iksiri için –dünyanın geri kalanı buna bir aşk iksiri derdi– tarçın eziyordum. Yeni düzenlememiz doğrultusunda, bir kokubaz olarak görevlerime zararı dokunmadığı müddetçe, evde eğitim görmek yerine devlet lisesine devam edebilecektim. On beş yaşındaki çoğu kızın annesinin aksine benimki ev ödevlerini hiç umursamazdı.

Dükkânımızın mavi kapısı birdenbire açıldı ve annem içeri girdi. Bir elli üçlük boyuyla, kısa saç kesimiyle ve kot gömlek, kot pantolon ve kasketten oluşan bahçıvanlık üniformasıyla mavi bir periye benziyordu. Her zaman mavi giyerdi fakat bunun sebebi üzgün olması değil, diğer tüm renklerin burnunun odağında karışıklık yaratmasıydı. “Üç buçuktaki müşterimizin arabası yaklaşıyor. Hazır mısın?”

“Ee, tabii.” Neden hazır olmayacaktım?

Bir iç geçirmeyle gömleğinin güneş koruyucu görevi gören kollarını açarak sıska kollarına indirdi. “Mimosa, bunu konuştuk. Artık erkekler için ikincileri sen hazırlıyorsun.”

“Hıı, tamam.” Demek bugünün müşterisi erkekti. İksirin ilk adımını daima annem hazırlardı ama kokuizleri kadınlarınkı kadar karmaşık olmadığından erkekler için ikincil kokuları benim ele almamı isterdi. Henüz müşterinin başvurusunu okumadığımı ona söylemedim. Yedi ders saatimi ve bir kokubaz olarak işimi dengelemenin düşündüğümünden daha zorlu olduğunu ortaya çıkmıştı. Annem yetişemediğimi anlarsa liseye elveda diyebilirdim ve orada henüz iki ayım bile dolmamıştı.

“On dakika içinde avluda buluşalım.” Kapı bir gümbürtüyle kapandı.

Havanım ve tokmağımınla birkaç kez daha ezdikten sonra tarçın, parfümerimizdeki diğer tüm kokuların üzerinde şakiyordu. Baharatlı afrodisyakın engelleyemediği tek koku, kıymetlimiz Layla'nın Fedakârlığı orkidesiydi. Tomurcuğu, kusursuz üç taç-yaprağını açarken marmelat kokusu öyle güçlü bir hâl alıyordu ki cam teraryumunun arkasından bile olsa diğer her şeyi bastırıyordu.

Toz hâline getirdiğim kabuğumu bir etil alkol kavanozuna döktüm, ardından karışımı ecza raflarımızdan birindeki karanfil ve kakulelerin arasına koydum. Kakuleler azalıyordu. Annemin alışveriş gezisini planlayabilmesi için eksiksiz bir döküm çıkarmalıydım ama daha sonra. Zaten bir aydır bekliyordu. Kısa bir süre daha aynı şekilde idare edebilirdi.

Dükkânın hemen dışında tatlı muz kokulu bir ylang ylang ağacı ve kankası, eggnog kokulu küçük bir hindistancevizi ağacı tarafından korunan küçük bir avlu vardı. Normalde Kuzey Kaliforniya'da yetişmeyen bitkiler bile bizim ressam paleti şekilli, on iki dönümlük bahçemizde büyürdü. Dükkânımız, parmak deliğinin palette duracağı yerde konumlanmıştı.

Tik ağacından banklarımızdan birine külçe gibi oturdum.

Daha onu görmeden bile müşterimizin kokusu burnumu gıdıklıyordu. Gözlerimi kapadım. Bu tam bir kokuizinden ziyade çevresel notaların içinde, adam yaklaştıkça yoğunlaşan, belli belirsiz bir değişimdi. Garip bir şekilde tanıdık gelen topraksı, baharatla dolu kokuizinin ilk olarak üst notaları hızla geçti: liken, kapari ve kabak çekirdeği.

Gözlerim pat diye açıldı. *Matematik* öğretmenim Bay Frederics mi?

Ayağa fırladım. Nüfusu yaklaşık yedi buçuk milyonu bulan Körfez Bölgesi'nde yaşayan iki milyon seçkin bekârın arasında müşteri o mu olmak zorundaydı?

Bay Frederics'in siyahi ve kelleşen figürü annemin yanında, evimizi dükkâna bağlayan patikadan buraya doğru usulca ilerliyordu. Bugün derste giydiği baklava desenli hırkayı giyiyordu ve yüzü ellinin üzerindeki yaşına rağmen pantolonu gibi kırışık-sızdı.

İkisi avlunun gölgesine adım atana dek alık alık bakmaya bir son veremedim. Buna rağmen annem şaşkınlığının kokusunu alabiliyordu. Kehribar rengi gözleri iki ince çizgi hâlini aldı. Onun başvurusunu okumadığımı anladı.

"Merhaba Bay Frederics," dedim neşeyle. "Oturmaz mısınız?"

"Merhaba." Sesinin ondan hoşlanmamayı güçleştiren zengin bir tınısı vardı.

Banklardan birine oturdu. Annem ve ben, onun karşısındaki bankı paylaştık. Bay Frederics geçen hafta polinomları çarpanlarına ayırmayı açıklarken yaptığı gibi, her seferinde bir tanesini olmak üzere parmak eklemlerini sıkıyordu. "Bak, Mimososa, bunun sana sıkıntı vermesini istemem, o yüzden eğer senin için uygun değilse bunu anlarım."

"Hiç de değil, Bay Frederics," diye cevap verdi annem benden önce. Ayak parmaklarım sandaletlerimin deri tabanlarında kıvrıldı. "Müşterimiz olmanızdan mutluyuz. Ve izninizle, Mimososa'nın bu durumdan yararlanmayacağına dair size güvence veririm. Ahlaki prensiplere sıkı sıkıya bağlı kaldığımızı bilmelisiniz."

Kaşlarımı çattım. Kadim ahlak yasamızın Bir Numaralı Kuralı, "Bir kokubaz burnunu asla kişisel kazanç için iksir yaratımında kullanmayacak, sadece toplumun iyileştirilmesi için kullanılacaktır," derdi, bu da hizmetlerimizi ücretlendirmedığımız anlamına gelirdi. Bununla birlikte, kural muğlaktı; gri bölgelerde hangi türde *kişisel kazancı* kastettiğine karar vermeyi kokubaza bırakırdı.

"Mimosa'nın dönemin sonuna kadar matematik dersini bırakmasına karar verdik."

"Ne?.." diye başladım, annem bana saçlarımın tutuşmasına neden olabilecek bir bakış atmadan önce. Üç yıl boyunca bu ders-te yeterli hâle gelebilmek için matematik çalışmışım. Ayrıca Bay Frederics beni gördüğü her seferinde yerinden sıçramayan tek öğretmendi.

Ağzıma kilit vurdum ama öfkemin yanmış lastiğe benzeyen kokusu etrafımdaki alanı kararttı.

Bay Frederics yakasını çekiştirdi. "Ah, bu beni huzursuz edecek."

"Sizi temin ederim, Mimosa işimize benim kadar bağlıdır. Bu doğru, değil mi Mim?" Annem bir elini kıpırdayıp duran bacağıma koydu. "Mim'in çok yoğun bir programı var ve o çok zekidir. Matematik dersini gelecek dönem seçebileceğine eminim."

Bay Frederics bana endişeli bir bakış attığı sırada gülümsemem canımı acıtmaya başladı. Annem benim yüzümden itibarını kaybederse ortada kesinlikle bir matematik dersi kalmazdı. Şimdilik işbirliği yapmak daha iyiydi. "Sorun olmaz."

"Artık ilerleyelim mi?" Annem yüzünü bana çevirdi. "Mim?"

"İlişki aracınız olarak Yabangülü Parfümleri'ni seçtiğiniz için çok mutluyuz." Annemin tüm müşteriler için kullanmamızı istediği sözü naklettim. Burnunu on dokuz yaşındayken kaybetmiş olan Bryony Teyze dışında gezegendeki yegâne kokubazlar olmamıza aldırmayın. "İksirlerimizde kullandığımız her şey bitkisel, sentetik malzeme kullanmayız. Mümkün olan her şeyi

buradaki bahçemizde yetiştiririz. Geri kalanı organik veya yabancı kaynaklardan gelir.”

Bay Frederics başıyla onayladı. “Güzel, harikulade. Ben karbon ayak izimizi azaltmamızın büyük bir destekçisiyim. Arabam bir Prius.”

“Şu anda bir ilişkiniz yok, bu doğru mu?” diye sordum.

“Hayır. Yedi yıldır biriyle çıkmadım.”

Annemin ufak burnu kıvıldadı. Bu, görüşmenin temel bir noktasıydı. Bir yalan, kurşun-kalay karışımı ve sarı alt tonlu ekşi çimen gibi kokardı; kirli bozuk paralar tutan terli bir avuca oldukça benzerdi. Annem bir yalanı, çoğu insanın ölü bir balığın kokusunu aldığı gibi kolaylıkla ayırt edebilirdi. Annemin burnu bir uzman olmasına rağmen benim, biri annemin burnuna kışkaçlar takmış, çekerek uzatmış ve komik olması için kemerine bir tümsek sıkıştırmış gibi görünen kendi burnum tek bir tutarsız molekülü ayırt edemezdi.

Annem onu müşteri olarak kabul etmek için *gelecek* yazı bekleyebilirdi. Bekleme listesinde yeterli insan olmaması gibi bir durum söz konusu değildi; son kez kontrol ettiğimde altı yüz civarında yalnız kalp vardı.

Annem bana ince kaşlarını kaldırdı ve başıyla Bay Frederics’i işaret etti. *Programa sadık kal.*

“Bize biraz şeyden bahseder misiniz, ee...” Hedefin adını bilmiyordum.

“Sofia’dan,” dedi annem.

Bay Frederics’in yüzü sevinçle ışıldadı. “Bundan mutluluk duyuyorum.” Bir aşkın gösterge işareti olan hercaimenekşe çiçeğinin çimensi tatlı kokusu yakasının altından yayıldı. Fena tutulmuştu.

“Muhtemelen bildiğin gibi bir parça temizlik delisidir ama onu bu yüzden seviyorum.”

Fakat onun bir temizlik delisi olduğunu *ben* nereden bilecektim?

“Zeki biri besbelli.” Onay bekleyerek bana baktı. Bir bulut güneşin önünden geçtiğinde hava sıcaklığının düşmesi gibi, içim-

den bir ürperti geçti. Başvurusunu gerçekten gözden geçirmem gerekirdi. "Bildiğin gibi kütüphanemizdeki her kitabı okudu ve bu dikkate değer bir özellik."

Kütüphanemiz Santa Guadalupe Lisesi kütüphanesi anlamına geliyordu. "Bayan DiCarlo mu?"

Bay Frederics öksürdü ve hırkasının manşetlerini düzeltti. "Ee, evet."

Bay Frederics ve okul kütüphanecisini asla bir arada düşünmemiştim. Matematik ustası, etnik caz dinlerdi ve nefesi belirgin bir şekilde yulaf ezmesi ve bal kokardı. Modaya uygun giysilerine rağmen rahat bir havası vardı. Minyon, kızıl saçlı bir kadın olan Bayan DiCarlo, toplu hâlde el dezenfektanı satın alırdı. Büyük olasılıkla işyerindeki yarı serbest kıyafetleriyle uyuyordu. Diğer yandan, bu ilişki yürüyebilirdi. İki de orta yaşlıydı, *tanzim* gibi kelimeler kullanıyorlardı ve düzgün bir duruşları vardı. En önemlisi, kokuları çatışmıyordu.

Bay Frederics'in gözleri anneme kaydı. "Aman Tanrım, üzgünüm, ben düşündüm ki..."

Annemin yanakları pembeleşti ve gözleri beni döven tokmaklara dönüştü. "Kesinlikle üzülecek bir şey yok. Mim'in dosyayı okuyacak vakti olmadı." Yakasının altından sürüklenen yanık lastik kokusu burun deliklerimi acıtıyordu. Tik kerestesi birdenbire popomun altında fazla sert hissettirdi ve bir o yana bir bu yana kıpırdandım.

Hedef kişi kütüphaneciyse, sırada ne vardı? Annem kütüphane kitaplarını incelememi mi yasaklayacaktı? Gülünç.

"O bekâr, değil mi?" Annem görüşmeyi eski rotasına çevirdi.

"Kesinlikle. Hiç evlenmedi." Annem sandaletli ayağıma taknyasının burnuyla hafifçe vurdu ve nefes alırken gizlice burnunu işaret etti. Alnının bir yanından diğerine uzanan damar zonklamaya başlamıştı. Benim ona olduğum kadar o da bana kızgındı fakat bunu gösterirsem benim kaybedeceklerim daha fazlaydı. Bu yüzden elimdeki göreve odaklandım: Bay Frederics'in kokuizini çözmeye. Annem bunu tek bir hızlı koklamayla yapacak

kadar iyiydi ama ben hâlâ öğreniyordum. Derin bir nefes aldım ve onun kendine özgü koku birleşimini katman katman ortaya çıkardım.

Liken, kapari ve kabak çekirdeği üst notalarının yanında Bay Frederics kaktüs ve Gine darısı gibi kokuyordu; Afrika kökleri düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi. Sonuç olarak, karmaşık bir akort gibi burnumda oynaşan en az seksen nota vardı.

Kokubazlar kokuları çoğu insanın yüzleri gördüğü gibi algı-lardı. Tek bir bakış, yanağın kavisinden tenin doğru tonuna kadar bin bilgi parçasını kavrayabilirdi. Bizim için de aynı durum bu-runlarımızla gerçekleşiyordu ama burun soğanı limbik sisteme, beyindeki anı ve duygularla yakından ilişkili bölgeye komşu ol-duğundan kokuları hatırlamak daha kolaydı.

“Peki sorun neymiş gibi görünüyor?” Annem idareyi ele aldı.

Bay Frederics nefesini dışarı üfledi ve göğsü çöktü. “Her şe-yin iyi gittiğini düşünüyordum. Yiyecek otomatından onun için bir granola bar almama izin verdi. Ona Latin Hustle Dans Kulübü’nün başkanı olduğumdan bahsettiğimde katılmayı dü-şüneceğini söyledi. Sonra yazın tavşanı öldü ve o geri çekildi.”

Hâlâ hiç yalan yoktu. Annem anlayışla başını salladı, onu de-vam etmeye teşvik etmek için başını yana yatırdı.

“Annem, ruhu bu dünyadan göçmeden önce başımın bağlan-dığını görmek istiyor.” Bay Frederics kravatını düzeltilti. “Doksan iki yaşında. Bayan DiCarlo’nun doğru kişi olduğunu düşünüyordum. O da beni yüreklendiriyordu; bunu daima taleplerimi diğer öğretmenlerinkinden önce işleme almasından anlıyordum. Kitaplarımı cilalayarak bana pırlıl pırlıl bir şekilde veriyordu.”

Annem, muhtemelen artık bu görüşmeyi yürütmeye uygun olmadığıma karar vererek, geçmiş deneyimleri ve suç geçmişi hakkında son bir dizi soruya girişti. Rahat bir güvenle konuştu-ğu sınıfın aksine Bay Frederics şimdi kekeliyor ve zaman zaman kızarıyordu, buna rağmen yanıtları dürüsttü. Karşılıksız aşk acı-sı çekenler sıklıkla utangaç olurdu. Müşteriler hedefi elde etmek için her şeyi denedikleri hâlde utangaçlık, güvensizlik veya ön-

yargı yüzünden ateşi yakamadıklarında bize gelirdi. İksirler kısıtlamaları salıverirdi. Kıvılcımı bir aleve dönüştürdü.

“Mim, kurallar.” Hem annem hem de Bay Frederics bana bakıyordu.

“Doğru.” Boğazımı temizledim. “İksirlerimiz bir aşk evliliğini garanti etmez. Yalnızca kolları canlandırır. Kor yoksa ateş de olmaz. Bir ateş canlanırsa onu sürdürmek zorundasınızdır. Biz asla yeniden ateşlemeyiz.”

İlk bağı kurmak için bir iksir kullanılmadığı müddetçe, ölmüş olan aşkı yeniden canlandırabilirdik. Ancak aşk meyvesi tek seferlikti. Kural kitabında böyle yazıyordu.

“Tabii, anlıyorum. Ne kadar çabuk hazırlanabilir? Biraz acelem var da. Annemin kalbi nüksediyor. Bunun evlenmemiş olmanın stresi yüzünden geliştiğine inanıyorum.”

“Bayan DiCarlo için ayrıntılı bir inceleme yapmamız gerekecek,” dedi annem, “ama her şey doğrulanırsa sizin için yarına kadar bir şey hazırlayabiliriz.”

Harika, acil bir sipariş.

“Burada yaptığınızı takdir ediyorum. Sadece ona layık olduğumu umuyorum.” Tamamen gölgede olsa bile Bay Frederics’in kafasında boncuk boncuk ter vardı. Hırkasının cebinden bir mendil çıkardı ve kafa derisini sildi.

“Eğer layık olmasaydınız bunu yapmazdık,” dedi annem yumuşakça. “Mim, Arastradero’dan liken bulmanı istiyorum. Biz burada işimizi bitirirken akşam yemeğinden önce hemen git.”

İnledim. Arastradero Parkı’na gidip dönmek bisikletimle en az bir saatlik bir yolculuktu. “Parrot Hill Caddesi’nde büyüyen bir liken kokusu aldım. Onu kullanamaz mıyız?..”

“Hayır.” Annem yüzüne bir gülümseme yapıştırdı.

Araba kirliliği yüzünden yol kenarı bitkilerini kullanmaktan nefret ederdi ama keşke bu seferlik bir istisna yapabilseydi. Günlerdir tek bir ev ödevini tamamlamamıştım –sadece matematik değil– ve şimdi Bay Frederics’in acele siparişiyle bu dersi asma durumu devam edecekmiş gibi görünüyordu.

Annem bir kaşını kaldırdı. Bir anlığına küflenmiş limonların sinirli kokularını değiş tokuş ettik ama her zamanki gibi boyun eğdim.

“Yarın görüşürüz, Bay Frederics.” Umarım, elimden gelirse, sınıfınızın üçüncü sırasında.

Mutfağımızın hemen dışında bir dilek kuyusunun bulunduğu avluya doğru güçlükle yürürken oya ağacı taçyapaklarından bulutlar ayak bileklerimin etrafında dalgalanıyordu. Titrek kavak ağaçları da sonbahar giysisini üzerime dökmeye hazırды. En azından en iyi ve tek arkadaşım Kali bir seksenin üzerindeki boyuyla bu hafta sonu onları süpürmeme yardım edecekti. Bisikletimi avludan aldım, sonra uzun garaj yolumuzda pedal çevirdim.

Bir kokubazın payına düşen buydu, ihtiyaçlarımızı herkesin iyiliği için feda ederdik. İhtiyaçlarımızın bile olmaması gerekirdi. Burunlarımız bir rahibenin alışkanlıkları gibiydi, bizi klorofil tarafından renklendirilmiş bir hayata tecrit ederdi. Kalplerimizin kaymasına izin verme lüksünü göze alamazdık. Okula sadece eğitim öğretim için gitmediğimi bilse annem düşüp bayılırdı. Yabangülünün ötesinde ilgi alanlarımın olduğunu bilse. Kali’den başka arkadaşlarımın da olmasını istediğimi bilse. Dahası oğlanlara bakmanın hoş bir hava değişimi olduğunu bilse. Annem bu sonuncusunu bilse kesinlikle aklını kaçırdı.

Romantik ilişkilere karşı çıkan açık bir kural olmadığı hâlde koloni atamız Son Söz’ünde onları lanetliyordu: “Ey kokubaz, aşk tuzaklarını kur ancak onlara yakalanmaktan kendini sakın.” Âşık olmak, tıpkı Bryony Teyze gibi, süperkokukabiliyetini kaybetmek demektir. Bu yüzden annem babamı bir Noel hediye kataloğu gibi posta kutusuna düşen bir donör listesinden seçmişti. Bu yüzden bana, bir insan elinin sıcaklığı karşısında yaprakçıkları içeri doğru kıvrıldığı için daha çok dokunma-bana olarak bilinen mimoza çiçeğinin adını vermişti.

Aşk cadıları âşık olamazdı.

İKİ

“BURNUNUZLA DİNLEYİN.

ÇİÇEKLER DEĞİŞKEN BİR RÜZGÂRIN KUVVETİYLE SALINARAK
TÜM KARMAŞIK İHTİŞAMIYLA BİZE ŞARKI SÖYLER.”

—Posey, *Kokubaz*, 1809

ATALARIMIZIN, MERAKLILARI yıldırma için diktiği tatlı kokulu yabancı çitinden sarsılarak geçerken bisiklet sepetimdeki aletler takırdadı. Çengelsi dikenler ve yoğun bitki yaprakları olagandışı yaşamlarımız için kusursuz bir örtü oluşturuyordu.

Başındaki balıkçı şapkamı daha aşağı çektim ve sakin Santa Guadalupe'nin en büyük yeşil alanı olan Arastradero Park'ına yöneldim. Bazen annemin bana iş çıkarmak için uğraştığını düşünürdüm. Sanki başarısız olmamı istiyordu, böylelikle okulun bir dikkat dağıtıcı olduğu konusunda haklı çıkabilecekti.

Pedalı kuvvetle çevirerek kızgınlığının karabiber notalarından bir kısmını terlemeyle attım. Annem için de kolay olduğunu sanmıyordum. Şimdi ben okuldayken toprağı yeniden gübreleme, ölmekte olan kökleri kazıp çıkarma gibi daha ağır olan zevksiz işlerin bir kısmını kendi başına yapıyordu. Saat üçten altıya uygulamalı çalışma saatlerinde ona yardım ediyordum ama bu, gün boyunca yanında olmamla aynı şey değildi. Annem nadiren şikâyet ederdi.

Bisikletimi bağladıktan sonra koşu parkuru boyunca liken kokusuna doğru yürüdüm. Liken, istilacı bir tür olduğundan annem bahçemizde bulunmasına izin vermezdi. Kokusu spor

çoraplarıyla bir nebze keskinleşmiş, araba büyüklüğünde sumak çalılıklarının yanından geçerek bir okalıptüs ağacının dibinde serpilen ufak bir liken kümesine yöneldim. Rakun sidiği gibi koktuğu hâlde burnumu küflü kokunun üstüne koydum. Kokubazlar erken yaşlardan itibaren her kokuya tarafsız bakacak şekilde eğitilirdi.

“Bir şey mi kaybettin?”

İrkilerek arkama baktım.

Court “Savaşçı” Sawyer, Sports Illustrated Kids’in 20 yaşın altındaki en iyi 20’ sinde bir yer kazanmaya yetecek kadar süratli adımlarıyla olduğu yerde koşuyordu. Terden sıırıslıklam olmuş, üstünde takım numarası –on– yazan bir tişört, yağsız futbolcu vücudunu sarıyor ve bir kapüşonlu kalçalarından aşağı sarkıyordu. Kalbim küt küt atarken güçbela ayağa kalktım.

“Beni korkuttun.” Kafam likene dayalı ve popom havaya dikilmişken yaklaştığının kokusunu bile almamıştım. Şimdi tam karşımda dururkense yalnızca onun kokusunu alabiliyordum. Dalgaların kıyıya taşıdığı ağaç dalları, hint baklası ve bir kamp ateşi yakıldıktan sonraki hava gibi dumansı bir şey. Eğer gerekli değilse genellikle birinin kokuizine dikkat etmezdim ama bu bazen, tıpkı gözlerinizi dikip bakmak gibi, elinizde olmazdı.

“Özür dilerim. Bir şey kaybetmiş olabileceğini düşündüm.” Gülümsemediğinde bile kahverengi gözleri kırışıp yarım ay şeklini alıyormuş gibi görünüyordu.

Nemli bir saç tutamı gözlerine düşüverdi.

Gözlerini dikip bakmayı kes. Konuş. “Ah, hayır, hiçbir şey kaybetmedim.” Yalnızca ciddiyetimi. “Sadece liken topluyordum.” Bu kulağa garip mi geliyordu? Evet.

Ağzının her iki yanında bir çift gamze belirdi. “Hımm, tamam.”

“Tamam.” Arkamı dönmek için harekete geçtim. Ben kısa bir süreliğine onun güneş sisteminden geçen bir kuyruklu yıldızdım ama şimdi ait olduğum derin uzay boşluğuna geri dönmek zorundaydım.

“Ben Court Sawyer.”

Kahkahamı bastırdım. Hadi be. Gözlerimiz birleşti. Elbette sevimliydi, hatta yakından bile. Ama bu abartılmış bir sevimlilikti. Gözleri şaşıydı ve alındaki saç çizgisi Kont Dracula tarzındaydı; tıpkı ekonomi gibi bir gün gerilemeye başlaması kaçınılmazdı. Bununla beraber, doğuştan gelen soluk bir ten rengine karşılık koyu renkli gözler ve saçlarla ve dudaklarındaki tatlı bir kıvrımla neden bir fotoğrafcının hayali olduğunu anlıyordum.

“Adın Mimosa, değil mi?”

“Yalnızca Mim.”

“Seni burada daha önce de gördüm. Sen şöhretli aşk cadısısın.”

“Aslında kötü şöhretli.”

“Bir insanın kokusunu beş kilometre öteden alabildiğin doğru mu?”

İnsanlar abartmayı severdi. “Hayır. En fazla dört kilometre, o da eğer rüzgâr doğru yönden esiyorsa.”

Gülümsedi. “Bunu nasıl yapıyorsun? Ben kendi terimin kokusunu zar zor alıyorum.”

Sihir? Koku alıcılarını sıradan bir insanınkinden milyarlarca kat fazla geliştiren bir mutasyona uğramış genler? Herhalde ikisinden de birazdı. Ona kısa bir yanıt verdim. “Genetik. Büyütülecek bir şey değil.”

“Genetik, ha.” Court’tan kuşkunun alabalığa benzeyen kokusu yayıldı. “İnsanlar annenini seni bir kuleye kilitlediğini söylüyor. Okula başlamadan önce kimse seni görmemiş.” Önce bir bacağı sonradan diğerini silkeledi, görünüşe göre hareketsiz durmaktan rahatsız olmuştu.

“Annem evde eğitim görmemi istedi.”

“Fikrini değiştiren neydi?”

Bir yıllık yalvarma. Birkaç kez tam kapsamlı bir suçluluk hissi aşılama. “Matematik fazla karmaşıklaştı.”

Kahkaha attı, oysa şaka yapmıyordum. Plastik kavanozuma ve bitki toplama aletlerime ulaşmak için çapraz çantamı el yor-

damıyla ararken imayı anlamasını umuyordum. Ne kadar güzel kokarsa koksun geç kalamazdım.

Yüzü ciddileşti. “Gerçekten insanları âşık edebiliyor musun?”

“Biz gözlerini aşk ihtimaline açıyoruz. Ama karar onların.” Birkaç yılda bir, genlerimizin insanların hâlâ dört ayak üzerinde yürüdüğü Paleozoik Çağ’dan geldiğini söyleyen *Scientific American* muhabiri gibi bazı gazeteciler bizim hakkımızda mantıksal açıklamalar getiren bir şeyler yazardı. Diğerleri bize düzenbaz derdi. Kokubazlar arasında bile bir anomali olan büyükanne Narcissa, diyabeti iyileştirmek için kullanılan, Arizona’da yetişen nadir bir kaynanadilinin izini koklayarak sürdüğünde çoğu, düzenbaz iddiasına son vermişti. Onun kokusunu ta Parrot Hill’deki evimizden almıştı.

Fakat bizden kuşkulananlar hâlâ vardı.

Court ensesini ovdı. “Sormak istediğim, insanlara birbirlerinin etkisinden kurtulmaları için de iksirler yapıyor musun?”

Utancımı gizlemek için öksürdüm. O, bizim hizmetlerimiz mi ihtiyaç duyuyordu? “Reşit olmayanlarla çalışmıyoruz.”

Court gülümseyince adrenalinim aniden yükseldi. “Benim için değil.”

“Ah.”

Açıklama yapmadı. Muhtemelen annesinden bahsediyordu. Geçen yıl Court’un teknoloji milyoneri babasının yarı giyinik “mankenlerle” eğlenirken çekilmiş fotoğrafları interneti kaplamıştı. Dedikodudan nefret eden annem bile bundan haberdardı.

Sonunda, “Bu, etiğe aykırı,” dedim. Bu büyük ölçüde doğrudu. Duyguları İptal Etme İksirlerini, veya kısaca DİEİ’leri, kokubaz hataları gibi istisnai durumlarda yapıyorduk. Annem asla hata yapmazdı ama ben doğmadan önce bir kez DİEİ yapmış.

“İnsanları âşık etmek etiğe aykırı değil mi? Demek istediğim gözlerini *ihtimale* açmak?”

Şapkamı düzelttim. “Kurallarımız var. Müşteri ve hedef –yani duygusal ilgi duyduğu kişi– hatasız bir geçmişe sahip, akli bağında, on sekiz yaşının üstünde birer yetişkin olmak zorunda;

liste çok uzun." Saçımın bir parçası ağzıma girince onu üfleyerek uzaklaştırdım. "Zaten annem, âşık olmak için kolay kısmı der. Her şey bundan sonra karmaşıklaşır."

"Anlıyorum." Bir okaliptüs ağacının soyulmuş kabuğuna dokundu ve kafasını kaldırıp yapraklarına baktı.

Umutsuzluğun güç algılanan notası olan papaz eriğinin hüznünlü kokusu bana doğru sürüklenirken rahatsızlığım zayıfladı. "Annem, kalbi kırılmış insanların gül ekmesi gerektiğini söyler. Çok fazla ilgiye ihtiyaç duyarlar ve sonunda çiçek açtıklarında onları başka birine vermeye hazır olursun."

"Güller, ha?" Bana bakıyordu.

"Evet. Ancak atalık tohum olmalı. Hibrit bitkiler yeterince tatlı kokmaz. Nisan Aşkı. Uzaktaki Gök Gürültüsü de iyidir. Orta notaları melankoliktir ve keskin bir bitişleri vardır." Boşboğazlık ediyordum.

"Sana çiçek almak göz korkutucu olurdu."

"Bana mı? Ah, çiçeklere pek de ihtiyacım yok."

Court sırttı. Tişörtünü kaldırıp birkaç kez dalgalandırdı, sonra durdu. "Üzgünüm."

"Sorun değil. Daha önce kokusunu almadığım bir şey değil." Bu kulağa doğru gelmiyordu. Hızla ekledim, "Yani, herkes terler."

Kafasının arkasını kaşdı. "Peki, ben nasıl kokuyorum?"

Balıkçı yakam beni boğuyormuş gibi hissediyordum. "Bir kamp ateşi gibi kokuyorsun, köknar yaprağının orta notalarıyla birlikte ve hindistancevizi, ayrıca tarçın..." Durdum. Tarçının bir afrodisyak olduğunu biliyor olabilirdi. "Ve başka şeyler."

Soluğunu eğlenerek dışarı bıraktı. "Sende neyin kokusunu aldığıımı bilmek ister misin?"

Bende mi?

Bir adım yaklaştı ve kalbimi aniden durdurarak havayı kokladı. "Karamelli puding." Suratını ifadesiz tuttu.

Kafa derime kadar kızardım. "Benimle dalga geçiyorsun!"

"Üzgünüm, tek söylemek istediğim çikolata, vanilya veya çi-

lek olmadığını. Kendin olmaya cesaretin var.” Gözleri çan eteğimden dağınık kısa saçlarımın büyük kısmını gizleyen balıkçı şapkama kadar bir metre yetmiş üç santimlik vücudumu etraflica inceledi. “Tarz sahibisin.”

Tarزدan ziyade, tenimi mümkün olduğunca örtmemi sağlayan endişeli bir anne de denebilirdi. Kızgınlığıma tutunmaya çalışsam da içimden kayıp gitti. “Ben sadece Twice Loved’dan* üstüme ne uyarırsa onu giyiyorum.”

“İnsanlar ipekböceği yediğini söylediğinde bile başını dik tutuyorsun.”

“Bir parça tereyağıyla tatlara enfes oluyor.” Bir elimi kalbime bastırdım ve Court’un alnı şüpheyle kırışırken büyük bir mutluluk ifadesi takındım; bu görüntüm fazla ikna edici bir etki yaratmış olmalıydı. Yanaklarım yanarken ekledim, “Ayrıca insanları ayakkabılarına âşık ediyorum.” Bu en son söylentiydi. Birçok insanı dehşete düşürüyordum. Hatta okulda bir kız kafasını sandviçinden kaldırıp da yanında durduğumu gördüğünde çığlık atmıştı. Kali, insanların kendilerine büyü yapacağımdan korktuğunu, sadece onlara zaman vermem gerektiğini söylemişti ancak zamanın bir fark yaratacağından kuşkuluydum.

Court kıs kıs güldü ve gamzeleri bir kez daha yüzünü aydınlattı.

Kendimi liken hakkında düşünmeye zorladım. Korsan sakalları gibi siyah ve pütür pütürdü. “Bunu halletmem lazım.” Annem endişelenmeye başlayacaktı.

“Tabii. Okulda görüşürüz.” Bana yamuk bir gülümsemeyle selam verdi, sonra zarif bir şekilde ağır ağır koşmaya başladı. Kalçalarının etrafına sarılmış kapüşonlunun bir ucundan diğeri-ne *cankurtaran* sözcüğü işlenmişti.

Likeni metal bir kazıma aletiyle sıyrarak kavanozuma koydum ama kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. Hiç değilse acayıplığı asgari düzeyde tutmayı başarmıştım. Court’un rüya gibi gülüm-

* İkinci el giysiler ve eşyalar satan bir mağaza ve yardım kuruluşu. -çn

semesiyle ilgili düşünceleri kafamdan attım, kavanozumun ka-
pağını kapattım ve onu çantama tıktım. İşlem tamamdı; paydos
vaktiydi.

Koşu parkuruna dönerken iki arı beni takip etti. Onlar için
bir dondurma arabası gibiydim. Sadece, buzlu dondurma yerine
aralıksız duş almadan kurtulmanın imkânsız olduğu polenleri
dağıtıyordum. Bir çiçek olmadığımı fark ettiklerinde genellikle
giderlerdi.

Güneş koruyucusu ve saç spreyine bulanmış dört kız paten
kayarak hızla bana doğru geliyordu. Akşam yemeği öncesi tela-
şının en hareketli zamanıydı. Öğretim yılı başladığında Arastra-
dero özellikle kalabalıklaştırdı; burası atletlerin başlıca koşu böl-
gesi idi ve bir hamster tekerleğini andıran okul parkurumuzdan
daha ilgi çekiciydi. Geçmelerine izin vermek için yoldan dışarı
adım atarken patencilerin başındaki Vicky Valdez'i, Court'un
eski kız arkadaşını tanıdım.

Tesadüf müydü? Belki de değildi. Kali bana Vicky ve Court
ayrıldıklarında kızın adının Kapıönünekonulmuş Valdez'e çıktık-
tığını söylemişti. Onu hâlâ unutamamıştı.

Diğer kızlar bana şüpheli bakışlar atarken taş döşeli yol izin
verdiğince benden uzağa kaçarak Vicky'nin peşinden gidiyorlar-
dı. Buna karşın bir kask tarafından kısıtlanmayan siyah saçları
deniz yosunu gibi süzülürken Vicky rotasından şaşmadı. Soğuk
ve değer biçen bakışları bir an için benimkilerde oyalandı ve ek-
şimiş kumkata benzeyen küçümseme kokusu burnumu istila etti.
Hiç duraksamadan kısa ama düzgün şekilli bacaklarıyla kuvvetle
ilerledi. Şimdiye dek benimle tek kelime bile konuşmamıştı ama
benden hoşlanmadığını anlamak için sözcüklere ihtiyacım yoktu.

Patenle kayarak uzaklaşırken acı kırmızı biberin hafif ko-
kusunu duydum, öyle belirsizdi ki meltem olmasaydı onu kaçı-
rırıldım. Court'un koştuğu yönden geliyordu. Nefes aldım. Bitki
kokularını elekten geçirerek onu, paniğin acı kokusunu yeniden
buldum. Kaynağına doğru koştum.

Tam yolun kıvrıldığı noktada Court iki büklüm hâlde yerde ya-

tıyordu, cankurtaran kapüşonlusu birkaç adım uzaktaydı. Arı zehrinin sıcak, bal kokusu burnuma battı. Court'u arı mı sokmuştu?

Nefes nefese yanına çömeldim. "Court? İyi misin?"

Nefes almak için çabalıyordu. Arı sokmasına alerjisi olmalıydı. Bunlar ölümcül olabilirdi.

"Bir EpiPen'in* var mı?" Telaş içinde ceplerini ararken saat kayışının yanındaki gümüş MedicAlert bileziğini** fark ettim. EpiPen'i bulamadım fakat cep telefonunu buldum. 911'i tuşladım.

Bir, iki, üç kez çaldı. Neden kimse cevap vermiyordu?

Telefon çalmaya devam ederken burnum beni Court'un pazısının hemen altında olan arının iğnesine yönlendirdi. Orada Court'un onu çıkartmakta başarısız olduğunu gösteren derin bir tırnak izi vardı. Siyah arı iğnesi tam derinin altında duruyordu. Onu tırnağımla dikkatle kazıp çıkardım.

Dıt. Dıt. "Acil durumunuz nedir?"

"Arkadaşımı arı soktu. Alerjisi var."

"Konumunuz nedir?"

"Arastradero Parkı, devasa sumak çalılıklarının doksan metre kadar ilerisindeyiz."

"Neyin?"

Başka bir yön bulma işareti belirlemek için çılgınca etrafıma bakındım. "Bir sakız otu korusundayız."

"Ot mu? Bu bir telefon şakası mı?"

"Ah, hayır, o türde değil... Ee, tenis kortlarının doğusu? Bir su çeşmesinin otuz metre ilerisi?"

Kadın en aşağı dört saniye konuşmadı. "Tamam. Ambulansı gönderdim."

Ben birkaç soruya daha yanıt verdikten sonra telefonu kapattık.

* Hayati tehlike barındıran şiddetli alerjik reaksiyonların tedavisinde kullanılan adrenalin iğnesi. -çn

** Acil yardım gerektirebilecek önemli bir sağlık durumunu belirtmek için kullanılır. -çn

“İyisin,” dedim Court’a. “Az sonra burada olacaklar. Gidip bir şey getirmem gerekiyor.”

Court’un gözleri kan çanağı gibiydi ve sulanıyordu. Başını kapüşonlusuyla destekledim. Likeni numune kavanozumdan dökerek, aradığınız zaman dışında her yerde biten sinirotonu aramak üzere koşturdum. Kokuları takip etmeye çalıştım ama sumak çalılıkları ve karabuğdaylar yoluma çıkıyordu ve inişli çıkışlı bir meltem her şeyi birbirine karıştırıyordu.

Dizlerimin üstüne çöküp zemini kokladım. Onu buldum. Lezzetli koku beni likeni topladığım yerin birkaç metre ilerisindeki yoğun bir bölüme götürdü.

Geri döndüğümde Court neredeyse bilinçsizdi. Paniğimin üstesinden gelerek sinirotu yapraklarını kavanoza doldurup üstüne bir avuç taş ekledim. Sonrasında yağını bırakması için hepsini çalkaladım. Ellerimi örtmesi için manşetlerimi aşağı çektim ve Court’un başını kucağıma koydum. Ardından kavanozu açık ağzını Court’un ağzına ve burnuna tutarak iltihap sökücü otun şişmeyi azaltması için dua ettim.

Sonunda göğsü bir parça hareket etti ve çok geçmeden kısa, sığ nefeslerle solumaya başladı. Kavanozu yere geri bıraktım. Gözümün içine giren teri manşetimle sildim. Court’un kol kası, hareketsizken bile gergin ve kıvrımlıydı. Bir sinirotu alıp onu arının soktuğu yere dayadım, iğneyi çıkarmak için ona çoktan dokunmuş olduğum hâlde –bununla daha sonra ilgilenecektim– tenine dokunmamaya dikkat ettim.

Bir ambulansın acı acı bağırisını duymak için kulak kesildim. Kucağımdaki başı ağır ve sıcak hissettiriyordu, rahat etmek için kıpırdandım. Böyle popüler biri olması bir yana, bunun herhangi bir oğlana en yakın olduğum an olduğu aklımdan geçti. Feromonları burnumu her açıdan dövüyordu; bu bir konfeti yağmurluna tutulmak gibiydi.

Court inledi ve başını bir yana çevirdi.

“Beni duyabiliyor musun? Court?” Onunla konuşmalıydım. Ama ne hakkında? Ona soru sorabilirdim.

Tabii ya. Sorulara cevap vermek şöyle dursun, zavallı çocuk güçbela nefes alıyordu.

Yardım gelene kadar dikkatini acısından başka yöne çekmek için bir şey yapabiliyordum. Şarkı söylemek? Dans etmek? Bir fıkrayı anlatmak? Bunlardan birini yaparsam, her şeyi daha kötü hâle sokabiliyordum. Belki ona bir hikâye anlatabiliyordum, tabii aklıma bir hikâye gelseydi. Tamam, bir tane biliyordum.

Boğazım kurudu ve sesimin yeniden işlevsel duruma gelmesi için güçlkle yutkundum. “Annem Saba Melikesi’yle akraba olduğumuzu söylüyor. Melike, Kral Süleyman’dan fikir almak için ona nadir baharatlar sunmuş, bu da dünyanın ilk güçlü çifti olmalarıyla sonuçlanmış. Bir oğulları olmuş ve emeklemeye başladığında otuz metre uzunluğundaki bir halıya yapışmış tek bir afyon tohumunu koklayarak bulabildiğini keşfetmişler.”

Bir siren acı acı bağırdı. Sağlık ekibi az sonra burada olacaktı. Kali’nin Oğlan Savar veya kısaca OS adını taktığı nötrleştirici spreyin zamanıydı. Çiçeklerle yatıp kalktığınızda kendinize çektiğiniz tek şey arılar olmaz. Benden hoşlanmaya meyilli insanlara dokunduğum takdirde –çoğunlukla oğlanlara ama bazen kızlara da– annem ve benim yarattığım binlerce iksirin cildimdeki kalıntısı, mesela bir güve kanadının tozu, bir çekim yaratırdı. Bu yüzden toplum içinde sürekli şapka takar ve uzun kollu giysiler giyerdim fakat konu beni yalnızca bir temizlik hastası gibi gösterecek eldivenler takmak olduğunda sınırı çizmiştim. OS bu “kokubaz poleni” bulaşması yüzünden ortaya çıkabilecek tüm aşırı duygusal hisleri engellerdi.

Çantamdan avucuma sığan ve bir parfüm şişesi kadar küçük kristal bir fısıf çıkardım. Parmağım pompaya dokundu ve tam püskürtmek üzereyken Court’un gözkapakları titreşerek açıldı. Korkmuş gözlerinde, sokulan kişi benmişim gibi büyülenmiş ve serseme dönmüş yansımamı yakaladım.

“Ben, ben...” Kuşkularıma kapıyı kaparken spreyi sıktım. Bir doz bir ömür yeterdi.

Court havada süzülen serpinti damlacıklarını izledi. Yumu-

şak bir meltem içlerinden bazısını sürükledi. Court şaşkın bakışlarını bana çevirdi.

“Bu sadece benim, ee, hazırladığım bir şey. Sakinleştirici bir etkisi var. Ben sakın hissediyorum. Sen sakın hissetmiyor musun?” Bir insan yalan makinesiyle, yani annemle birlikte yaşamak bir hain kadar iyi yalan söyleyebilmek anlamına geliyordu.

Kızların gevezeliğini duyduğumda sesimi yükselttim. “Hey?” Belki ambulans geldiğinde biri elini sallayarak onu durdurabilirdi. “Biri bana yardım edebilir mi?”

Bir kız çimenle kaplı açıklıkta yarı paten kayıp yarı yürüyordu ve onun önceden yanımdan geçen patencilerin grubundan olduğunu fark ettim. Teker teker arkasında toplanan arkadaşlarının arasında, “Court?” diye haykıran Vicky de vardı.

Bize doğru atılırken patenleri çimen kümeleri kaldırıyordu. “Ne oldu?”

Court ona gözlerini kısarak baktı, sonra gözleri bir kez daha kapandı.

“Kolunu arı soktu.”

“Onun alerjisi var!” dedi sanki bunu çoktan anlamamışım gibi. “Aman Tanrım, Court bebeğim. Enjektörünü buldun mu?”

Bebeğim mi? İğrenç. “Yanında değilmiş.”

Vicky yanıma diz çöktü ve Court’un kafasını kaldırıp kendi kucağına yerleştirirken dirseğiyle beni uzaklaştırmaya çalıştı. “Kenara çekil.”

Court’un yüzünü çizmemesini umarak altın rengi ojeli uzun tırnaklarına dikkatle baktım. “Belki de onu hareket ettirmemelisin.”

“Sen doktor musun?” diye sertçe karşılık verdi Vicky. Düşmanlığının keskin, yabancı ot kokusu –ısrırgan otları– burnumun içini soydu.

Şimdi etrafımıza toplanmış olan diğer kızlar bana arı benmişim gibi öfkeyle bakıyordu.

Siren sesleri şimdi daha gürültülüydü ve kırmızısı bitki perdesinin arasından görünen bir ambulans gümbürdedi. Ekipman

taşıyan bir çift paramedik aceleyle bize doğru geliyordu. “Kenara çekilin, lütfen,” diye bağırdı içlerinden biri. Kızlar geriledi.

“Arlara alerjisi var,” dedi Vicky doktora, gırtlaktan gelen sesi gergin ve yüksekti.

Court bir kez daha gözlerini açtı. “Ben, ben...” diye geveledi.

İlk paramedik çantasından bir EpiPen çıkardı ve Court’un kalçasına sapladı. Meslektaşları da Court’un artık kızarıklık ve şişkin olmayan kolunu muayene etti.

“Nasıl hissediyorsun? Nefes almakta sıkıntı çekiyor musun?” diye sordu ilk doktor.

“Hayır, hayır, iyiyim.” Court doğrulmak için çabalarken kollarını arkadan ona sarmış olan Vicky de yardım ediyordu.

“Bana yaslan, bebeğim,” diye cıvıladı. “İyi olacaksın. İyi ki seni zamanında buldum.”

Parmaklarımı karnıma batırdım. Yüzsüzlüğü başka birini geri püskürtebilirdi ama kendime böylesinin daha iyi olduğunu hatırlattım. Ben basit bir kuyrukluyıldızdım.

Paramedik Court’a çoğunlukla baş onayları ve tek heceli sözcüklerle yanıtladığı birkaç soru daha sordu. Yavaşça ayağa kalktım. Artık emin ellerdeydi.

Court sessizce sıvıştığımı fark etti ve alçak bir sesle, “Mim? Teşekkürler,” dedi.

Vicky bakışlarını ondan bana çevirdi ve gözleri endişeli kabuklarını yitirerek sertleşti. Kıskançlığın ekşi süte benzeyen belirgin kokusu havayı çürüttü.

Bu kokudan asla hayır gelmezdi.

“Rica ederim.”

Kavanozumu yeniden likenle doldurdum, sonra aceleyle uzaklaştım fakat kıskançlığın kokusu parktan ayrıldıktan çok sonra bile burnumda kaldı.